

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ο ΕΡΩΣ.

—ο—

Ἐκείνητο σιωπηλὴ καὶ ἐμελαγχρόλ' ἡ κόρη,
 Ἥ μήτηρ τῆς περίλυπον ἐνῶ τὴν ἐθεώρει,
 «—Θυγάτερ μου, » τὴν ἔλεγε μ' ἀνήσυχον καρδίαν,
 « Ὁρέλαιαν δὲν σ' ἔφεραν οἱ λόγοι μου καμμίαν.
 Μπαταίως σ' ἐσυμβούλευσα τοῦ ἔρωτος τὰ βέλη,
 Νὰ τ' ἀποφεύγῃς πάντοτε· ἰδοὺ τὰ πικρὰ τέλη
 Τῆς μητρικῆς παρακοῆς. » Ἡ κόρη εἶπε τότε,
 « — Μητιέρ μου, σὲ παρήκουσα; δὲν ἐνθυμούμαι πότε.
 Τὸν ἔρωτα ἀπέφευγα ἐγὼ εἰς κάθε μέρος,
 Εἰς τὸν κλειστόν μου θάλαμον εἰσέδυσεν ὁ ἔρως.
 Καὶ δι' ἐκάστης μ' ἐφλεγεν ἡλιακῆς ἀκτίνος.
 Τὸν θάλαμόν μου ἔρευγα, ἐξήρχετο καὶ ἐκεῖνος.
 Εἰς κάθε ἄνθος ἔδωκα τὰ μειδιόματά του,
 Εἰς κάθε αὖραν ἤκουσα τὰ ψιθυρίσματά του.

Τὰ ὦτα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπέκλειε μὲ βίαν,
 Τὸν ἡσθάνοντν, μητιέρ μου, εὐθὺς εἰς τὴν καρδίαν.

—ο—

Ὁ ΥΠΝΟΣ.

« — Τὰ ὦτά μου ποῖα προσβάλλει φωνή;
 Τί ἄσματος, μητερ, μὲ θελγ' ἡδονή;
 Ἀλλ' ἄκουσε ποῖος ἐμδαίνει ἐδῶ.
 Γλὺν νύκτ' αὐτὴν ποῖον λοιπὸν θά ἰδῶ; »
 — « Φωνὴν ἤεν ἀκούω δὲν βλέπω τινα.
 Σ' ἐξύπνισαν ἴσως τοῦ σκότους πτενὰ.
 Κοιμήσου, υἱέ μου, καὶ εἰς' ἀσθενή.
 Ἐδῶ δὲν θά ἔλθῃ ἀπόψε κανεῖς. »
 — « Φωνὴ θνητοῦ αἵτις δὲν εἶναι, ἀλλὰ,
 Εἰς ἄγγελος, μητερ, μὲ κραῖζει, γελᾷ »
 Καὶ ὑψώνει τὸ βλέμμα εἰς τὸν οὐρανόν.
 Καλὴν νύκτα, μητερ, καὶ ὕπνον τερπνόν. »

X. A. Παρμενίδης.

